

ת"פ 346/06/13 - מדינת ישראל נגד ח. ג. (עציר)

בית המשפט המחוזי בחיפה

ת"פ 346-06-13 מדינת ישראל נ' ג. (עציר)
בפני כב' השופט אברהם אליקים
המאשימה
מדינת ישראל
נגד
הנאשם
ח. ג. (עציר)

הכרעת דין

מבוא

1. הנאשם מואשם בביצוע עבירות של סיכון חיי אנשים במזיד בנתיב תחבורה- עבירה לפי סעיף 332(3) וסעיף 29 לחוק העונשין, התשל"ז - 1977 (להלן- החוק), חבלה בכוונה מחמירה- עבירה לפי סעיף 329(א)(1) לחוק, וחבלה במזיד - עבירה לפי סעיף 413 וסעיף 29 לחוק.

על פי עובדות כתב האישום (שתוקן לאחר הגשתו בדרך של הוספת עדי תביעה),

ביום 10.5.2013 סמוך לשעה 23:30 נהג המתלונן במכונית ... ב...כשלצדו יושב בן דודו מ.. במהלך הנהיגה במכונית, בעת שהמתלונן הגיע סמוך למסגד שבמרכז ... , הבחינו במכונית הנאשם ואחר, שזהותו אינה ידועה למאשימה, וזרקו עליה אבנים, בכוונה לפגוע בה, במתלונן ובמ. ולסכן את בטיחותם. מספר אבנים שזרקו הנאשם והאחר פגעו במכונית, גרמו לנזקים בדופן ובמסגרת החלון והגג מצד ימין, ושברים של אחת האבנים חדרו למכונית מבעד לחלון הימני הקדמי. המתלונן עצר את המכונית ויצא ממנה לברר מדוע נזרקו האבנים ומהם הנזקים שנגרמו. בשלב זה הגיעו הנאשם והאחר בריצה לעבר המתלונן, האחר החזיק בידיו של המתלונן והנאשם שבאותה עת החזיק בידו אבן משתלבת המשמשת לבנית מדרכות, הטיח פעמיים את האבן בפניו של המתלונן, בעוצמה רבה ובכוונה לגרום למתלונן חבלה חמורה, נכות או מום. מיד לאחר מכן נמלטו הנאשם והאחר מהמקום.

כתוצאה מהאמור לעיל, נטען כי המתלונן נחבל קשות מהתקיפה התמוטט, נפל והובהל מיד לאחר מכן ברכב פרטי לבית חולים "הלל יפה" בחדרה. משם הועבר לבי"ח חיים שיבא בתל השומר נותח עד ששחרר מהאשפוז ביום 26.5.13 להמשך טיפול מעקב ומנוחה. בכתב האישום פורטו הנזקים שנגרמו למתלונן ולרכב בו נהג.

2. בתגובה לכתב האישום, הנאשם כפר במיוחס לו וטען כי במועדים המצוינים בכתב האישום הוא שהה בביתו ולא היה בזירת האירוע, הנאשם טען כי באותו ערב היה בחתונה פתוחה של משפחת ע. שכינייה ק.,

הוא יצא מביתו לחתונה בסביבות השעה 19.30 וחזר הביתה בסביבות השעה 22.00-22.30. כשהגיע לביתו פגש את אביו פ. ג. והלך לישון. לטענתו אין לו קשר כלשהו לאירוע המיוחס לו, הוא לא נכח במקום והוא לא ביצע דבר מהמיוחס לו בכתב האישום.

במהלך 5 ישיבות העידו מטעם המאשימה: המתלונן, אביו, אימו, מ. שהיה עימו ברכב, שני עדי ראיה לחלק מהאירוע-ע. ש., מ. ר., פ. ע. שפינה את המתלונן לבית חולים וחוקרים שונים. מטעם הנאשם העידו הנאשם ואביו.

לאחר מכן סיכמו הצדדים טיעוניהם בע"פ בישיבה שהתקיימה ביום 9.2.14. הסנגור העלה לראשונה בסיכומיו טענת 'הגנה מן הצדק', ב"כ המאשימה מסר בישיבה תגובתו לטענה בעל פה.

השאלות שבמחלוקת

-אין מחלוקת כי הנאשם והמתלונן שניהם מכפר ,... , אין מחלוקת כי בין הנאשם לבין המתלונן לא הייתה הכרות או חברות וכי לא היה סכסוך ביניהם.

-אין מחלוקת כי ביום 10.5.2013 סמוך לחצות (ליתר דיוק ביום 11.5.2013 בשעה 00:03 לפי ת/10), הובא המתלונן למרכז לרפואה דחופה בבית חולים הלל יפה המתלונן פונה לבית חולים כאשר הוא מדמם ועם פציעה קשה בפנים וכי בבדיקות נמצאו אצלו שברים מרובים בפנים ובארובת עין שמאל.

-אין גם מחלוקת באשר לנזק שנגרם לרכב בו נהג המתלונן.

השאלה המרכזית הטעונה הכרעה היא באשר לזהותו של הפוגע במתלונן או במילים אחרות האם הנאשם היה אחד מאותם שניים אשר זרקו אבנים על רכבו של המתלונן והאם הנאשם היה זה שחבט באבן בפניו של המתלונן או שמא הנאשם כגרסתו היה בביתו בעת ביצוע העבירות.

הכרעה בשאלה זו שתקבע בהתאם למהימנות העדים השונים כרוכה בבחינת שאלות נלוות:

- האם זוהה הנאשם ע"י המתלונן?
- האם זוהה הנאשם ע"י מ. ושני העדים ש. ו.?
- האם יש לפסול את מסדר הזיהוי אשר נערך למ.?
- האם הוכחה טענת האליבי של הנאשם לפיה הוא שהה בביתו במועד ביצוע העבירות כך שלא יכול היה לבצע את העבירות המיוחסות לו.

במידה וגרסת המתלונן תתקבל יש לבחון האם הוכח היסוד העובדתי והנפשי של כל אחת מהעבירות השונות.

3. אקדים ואבהיר כי לאחר שמיעת העדויות, שוכנעתי מעבר לספק סביר בהסתמך על עדותו האמינה של המתלונן הנתמכת בעדויות נוספות ובראיות שונות, כי המתלונן הותקף ע"י הנאשם באמצעות אבן מתוך כוונה לגרום לו חבלה חמורה שאכן נגרמה בפועל וכי עובר לתקיפה, הנאשם יחד עם אחר זרקו אבנים על הרכב בו נהג המתלונן במהלך הנסיעה בכוונה לגרום נזקים לרכב ולנוסעיו.

המתלונן, תיאר בעדותו בצורה אמינה את אירוע התקיפה על כל שלביו החל מזריקת האבנים על הרכב במהלך הנסיעה וכלה במכה שקיבל בפניו מהאבן שהיכה בו הנאשם, המתלונן לא ניסה להפריז בעובדות ולא ניסה להעליל עלילות שווא על הנאשם. מ. בעדותו המשכנעת והאמינה (גם אם נפלו בה סתירות) אשר ישב ליד המתלונן ברכב, חיזק את גרסתו של המתלונן, עדויות אלו יחד עם העדויות הנוספות והראיות שהוכחו, קושרות את הנאשם לאירוע.

[במאמר מוסגר אציין כבר עתה כי בחנתי בזירות את העדויות כולן, שכן כל העדים גרים בכפר קטן ולעיתים התקבל הרושם כי נוח למי מהעדים-למעט המתלונן, שלא לחשוף את כל האמת המפלילה, שמא יבולע לו לאחר סיום המשפט].

4. אל מול עדותו "המתפתלת" והלא אמינה של הנאשם, עומדת עדותו של המתלונן- ר., וגרסתו האמינה והעקבית נתמכת בעדויות נוספות ובראיות, על אף הסתירות הלא מהותיות בשאלה זו או אחרת.

המתלונן תיאר את האירוע בצורה מדויקת, תיאר מיקום זריקת האבנים, תיאר את המקום בו עצר האוטו לאחר זריקת האבנים, תיאר את המיקום שלו בעת שהנאשם חבט בו באבן, תיאורים אשר תואמים את גרסת שאר העדים והמוצגים שהוצגו.

אבהיר כי גם לאחר חקירתו הנגדית של המתלונן, גרסתו נותרה מהימנה. זה השלב לציין כי הודעותיו של המתלונן שניתנו במסגרת החקירה במשטרה, לא הוגשו ע"י הסנגור, כך שבהעדר המסמכים במלואם, לא אוכל לבחון את טענות הסנגור בדבר קיום סתירות במידה ויש כאלה, סתירות לא הוכחו בגרסת המתלונן כפי שנמסרה בבית המשפט.

לעומתו, הנאשם מסר בבית משפט עדות שקרית, לא אמינה, נוגדת את גרסתו במשטרה ואת עדות אביו שהובא כעד הגנה ולכך אתייחס בהמשך.

זהותו של התוקף

5. המתלונן בעדותו תיאר תוקף שהגיע בריצה יחד עם אחר לעברו, האחר החזיק בידיו של המתלונן ואותו תוקף-אותו הכיר "בפנים מהכפר" (עמוד 8 לפרוטוקול שורה 8)-החזיק אבן משתלבת בידו וחבט עם האבן

בפניו. מעצם תקיפה ממרחק כה קטן לא הייתה כל מניעה לזהות את פרטי פניו של התוקף.

במהלך החקירה במשטרה התבצע מסדר זיהוי תמונות (ת/13), ובעת שהוצגו למתלונן 8 תמונות הוא הצביע על תמונת הנאשם ואמר: "זה הוא. ח" כמי שתקף אותו (נזכיר כי חאלד הוא שמו של הנאשם). במסדר הזיהוי נכח עורך דין מטעמו של הנאשם, אשר הציג למתלונן שאלות לאחר הזיהוי והמתלונן הסביר לגבי היכרותו עם הנאשם עובר לאירוע כי "ראיתי את הפנים שלו בכפר ואני מכיר אותו מהכפר וגם שמו" (פרוטוקול המסדר, חלק ת/13 סעיף ד). בעדותו בפניי אישר המתלונן כי זיהה מיד את הנאשם במסדר הזיהוי. (עמוד 11 שורה 28-30).

6. השוטר עוזיאל פינקר שערך את מסדר הזיהוי, אישר בעדותו בפניי כי המתלונן זיהה את הנאשם, וכי הוא הצביע על תמונה 4 שהיא תמונתו של הנאשם בוודאות וכך גם נכתב בסעיף 4 לדו"ח מסדר הזיהוי (ת/13). (יצוין כי בעמוד השני שורה ראשונה לאותו דו"ח ת/13 נכתב כי המתלונן הצביע על תצלום מס' 0, כשלפי רשימת התצלומים אין תצלום שכזה והשוטר פינקר הסביר כי מדובר בתקלה במערכת, פר' 18.12.13 עמ' 48 שורות 4-5).

משהוצגו למתלונן 8 תמונות אחרות (ת/14) לזיהוי התמונה של האדם הנוסף שהיה עם הנאשם אשר החזיק את המתלונן בידיו בעת החבטה, המתלונן הצביע על תמונתו של א ג לאחר שהתמהמה, (ראו עדותו עמוד 12 שורות 6-8).

סמוך לאחר מסדר הזיהוי, נערך עימות בין המתלונן לבין הנאשם שתועד חזותית (ת/3 ות/3א), בפתח העימות, הסביר המתלונן כי מולו ניצב ח (ת/3 עמ' 2 שורה 32) ומיד הבהיר כי הוא זה שזרק אבנים והכה אותו באבן.

המתלונן בחקירתו הנגדית שב ואישר שהוא בטוח שהנאשם פגע בו, (עמוד 10 לפרוטוקול שורה 27 ואילך).

בעניין משקלה של עדות המתלונן בנושא זיהוי של הנאשם, אפנה לדברי כב' השופט א' דנציגר מיום 15.11.12:

"בחינת עדות הזיהוי נעשית באופן דו-שלבי. תחילה נבחנת אמינותו של העד המזהה ובשלב שני נבחנת מהימנותו של "הזיהוי כשלעצמו" ... כלומר, תחילה יש לבחון את הרכיב הסובייקטיבי של עדות הזיהוי - מהימנות העד המזהה - ורק לאחר מכן יש לעבור לבחינת הרכיב האובייקטיבי של עדות הזיהוי - "מהימנות הזיהוי כשלעצמו" ... בהיבט הסובייקטיבי, על בית המשפט לבחון את מהימנותו של העד המזהה... ודוק, גם אם השתכנע בית המשפט בדבר מהימנותו המוחלטת של העד המזהה עליו להוסיף ולבחון את "מהימנות הזיהוי כשלעצמו" שכן גם אם מדובר בעד מהימן הבטוח בזיהוי יתכן שטעה טעות כנה... בחינת מהימנות הזיהוי כשלעצמו נעשית אף היא בשני שלבים, ברובד הסובייקטיבי וברובד האובייקטיבי. ברובד הסובייקטיבי, נבחנת יכולתו האישית של העד להטביע בזיכרונו רשמים חזותיים ולזהות מכוחם בני אדם על פי חזותם. ברובד האובייקטיבי, בודק בית המשפט את האפשרות שהעד המזהה טעה טעות כנה. ... קיימת רשימה לא סגורה של

פרמטרים אשר עשויים לסייע בידי בית המשפט להעריך האם אין מדובר בזיהוי שיסודו בטעות כנה. בין פרמטרים אלו ניתן למנות: קיומה של היכרות קודמת בין העד המזהה לבין הנאשם, שעשויה להפחית את הסיכוי לטעות בזיהוי; משך הזמן שהעד ראה את הנאשם במהלך האירוע; תנאי הזיהוי: זווית הראייה, האם מדובר ביום או בלילה, תנאי הראות ומצב התאורה... נסיבות נוספות אותן יש לבחון הן: המרחק ממנו צפה העד בנאשם; והזמן שעבר בין האירוע לבין הזיהוי (ראו למשל: עניין שדיד, פסקה 11) "ע"פ 8902/11 חזיזה נגד מדינת ישראל. (לענין זה ראו גם פסק דינו של הש' נ' סולברג מיום 3.9.2012 ע"פ 5889/11 עבאס נגד מדינת ישראל).

לאחר שמיעת עדות המתלונן שוכנעתי מעבר לכל ספק כי זיהוי הנאשם כמי שנכח בזירת האירוע וכמי שחבט במתלונן הוא זיהוי אמיתי ומהימן, הן מבחינה סובייקטיבית, באשר למהימנות המתלונן ויכולתו לזכור במועד חקירתו את פרטי התוקף והן מבחינה אובייקטיבית בשל תנאי הזיהוי- תקיפה מקרוב, היכרות כללית מוקדמת של הנאשם "מהכפר" (פרוטוקול מסדר הזיהוי ת/13) וזיהוי במסגרת מסדר תמונות שנערך לפי דיני הראיות לרבות נוכחות עורך דין מטעמו של הנאשם.

7. חיזוק נוסף לזיהוי הנאשם ע"י המתלונן, ניתן למצוא באימרתו כאימרת קורבן אלימות שנאמרה על ידו לאביו סמוך לאחר האירוע, אימרה הקבילה גם לאמיתות התוכן לפי סעיף 10(1) לפקודת הראיות [נוסח חדש] התשל"א-1971 (להלן-פקודת הראיות). אביו של המתלונן הוזעק לבית החולים, שם פגש את בנו כשהוא "שוכב עם דם על הפנים" ולשאלתו מי תקף אותו השיב כבר באותו שלב כי חאלד עשה את זה.

בעניין זה אפנה לפסק דינו של כב' השופט א' גרוניס (כתוארו אז):

"סעיף 10(1) לפקודה מתיר להגיש את האמרה אם דברי הקורבן נאמרו "בשעת מעשה האלימות, או בסמוך לאחריו, או לאחר שהייתה לו ההזדמנות הראשונה להתאונן עליו". תנאי הסעיף התפרשו בפסיקה בגמישות מסוימת. כך למשל נקבע, כי בנסיבות מתאימות יכולה להתקבל אמרה שניתנה על ידי הקורבן אפילו מספר שעות לאחר מעשה האלימות. כמו כן, לעיתים אין הכרח שהדברים ייאמרו בהזדמנות הראשונה, פשוטו כמשמעו (ראו ע"פ 3737/91 אסדי חיר נ' מדינת ישראל, פ"ד מו(3) 273, 276-277) "ע"פ 1424/02 טוטמן נגד מדינת ישראל (27.11.2003).

8. אבהיר כי לא מקובלת עליי טענתו של הסנגור בסיכומיו כי עדותו של המתלונן "זוהמה" ע"פ ע שהביא אותו לבית חולים ממנו שמע לראשונה כי שמו של התוקף הוא ח (כמו גם שמו של האדם הנוסף), אזכיר כי פ לא היה עד לאירוע והנאשם על פי עדותו המהימנה שב והבהיר גם בחקירה הנגדית כי ידע ממקור ראשון עוד לפני ששוחח עם מישהו את זהותו הוודאית של הנאשם, הוא זה שאמר לפ כי מדובר בח ולא להיפך. לגבי זהותו של התוקף השני, הייתה למתלונן התלבטות כי את שמו לא ידע וכך תאר את דבריו בבית החולים:

"...הם שאלו אותי מי זה היה ואני אמרתי להם ח נתן לי את המכה ואמרתי להם שעוד אחד, אני מכיר אותו אולי אח שלו בשם יוסוף, אמרו לי כן כולם אמרו שזה אחמד קוראים לו" (עמוד 22 שורה 25).

ואולי בבטחון שהפגין המתלונן כלפי זהותו של הנאשם וחוסר הוודאות בהתייחסותו לגבי האחר, ניתן למצוא את

תחילתו של הסבר המאשימה מדוע לא הועמד האחר לדין, אך "זיהום" כל שהוא לא זיהם את עדותו של המתלונן לגבי זהותו של הנאשם (ראו עדות המתלונן עמ' 27 שורה 1 ועמוד 31 שורות 15-17).

9. חיזוק משמעותי נוסף לעדות הזיהוי ע"י המתלונן מתקבל מזיהוי של הנאשם ע"י מ אשר ישב ליד מושב הנהג ברכב בו נהג המתלונן והוא היה עד מרכזי לאירוע לרבות תקיפת המתלונן ע"י הנאשם. מועתז בחקירתו במשטרה אישר כי הנאשם הוא זה שתקף את המתלונן, אפנה להודעתו במשטרה מיום 19.5.13 (נ/א שורות 7-8):

"...ואז אותו בחור ח...הכניס לו 2 מכות אם האבן לתוך הפנים של ר..".

גם בהודעתו נ/א1 שב ואישר כי הוא ראה שח תקף את המתלונן עם אבן פעמיים בפנים שורות 15-16. בהודעותיו במשטרה אישר כי הוא מכיר את ח בפנים והוא מכיר אותו מהכפר (נ/א ונ/ב1).

מ בחקירתו הנגדית חזר על עמדתו והדגיש כי הוא זיהה את הנאשם באירוע, (עמוד 41 לפרוטוקול שורות 2-3, 11-12 ועמוד 44 שורה 24).

בנוסף השתתף מ במהלך החקירה במסדר זיהוי תמונות (ת/17) ובעת שהוצגו למ 8 תמונות הוא הצביע על תמונת הנאשם ואמר: "זה שדפק לו את האבן המשתלבת". במסדר נכח עורך דין מטעמו של הנאשם ומפרוטוקול מסדר הזיהוי (ת/17א') ניתן ללמוד כי מ לא זיהה בתחילה את הנאשם, אבל במהלך אותו מעמד לאחר זמן מסוים הצביע על תמונה 7 כתמונת הנאשם. בחלוף 6 ימים לאחר מכן, ערך עורך המסדר מזכר הבהרה (ת/27) ובו הבהרה לנסיבות והסברו של מ.

הסנגור בסיכומיו ביקש לפסול את מסדר הזיהוי ת/17 ולקבוע כי הפרוטוקול של מסדר הזיהוי פסול (ת/17א) כי לא ניתן ללמוד ממנו דבר לגבי התרחשות המסדר, ולכל היותר יש ליתן למסדר משקל אפס.

10. לאחר שבחנתי העדויות וטענות הצדדים, אני סבור כי לא נפל פגם המביא לפסילת המסדר או לאיון משקלו. לא הוברר מדוע נכתב המזכר ת/27 שישה ימים לאחר המסדר (לפי תאריכו ביחס למועד הגשת כתב האישום, סביר כי מדובר בהשלמת חקירה בטרם סיומה), אלא שתוכנו של ת/27 אינו מהותי, ביטוי לדרך הזיהוי ע"י מ נמצא כבר בפרוטוקול המסדר ת/17א שנחתם גם על ידי עורך דינו של הנאשם וניתן לקבוע כי בתחילה לא זיהה מ את הנאשם מתוך 8 התמונות, אבל לאחר זמן קצר ובטרם נסתיים המסדר, הצביע על תמונת הנאשם ואני קובע כי גם מועתז זיהה את הנאשם כמי שתקף את המתלונן.

עוד יצוין כי תוכנו של המזכר ת/27 מופיע למעשה בהודעת מועתז נ/א1 שהוגשה מטעם ההגנה, ובה הסברו של העד לפיו בהתחלה לא זיהה את הנאשם כי "עברתי בצורה מהירה על התמונות ולא שמתי לב ואז המשכתי להסתכל על התמונות עוד פעם ואז זיהיתי אותו בוודאות", (שורות 2-7 מוצג נ/א1).

בעדותו מ שב ואישר כי הוא זיהה את הנאשם במסדר זיהוי (עמוד 36 שורות 24-26, עמוד 45 שורה 6 ואילך), לטענת מ בעדותו כי משלא זיהה את הנאשם בתחילה, סובב החוקר את מסך המחשב, טענה שנסתרה על ידי עורך המסדר, איני מייחס לשאלה זו כל חשיבות. עורך דין מטעמו של הנאשם נכח בכל הליך המסדר, ניתנה לו הזדמנות לשאול שאלות, כפי שעשה בפועל ואין כל רלבנטיות לעניין זה האם מבחינת מ, חולק המסדר לשני שלבים או שמא כגרסת החוקר מדובר בשלב אחד במהלכו, לא זוהה הנאשם, אך מבלי שנעשה דבר לאחר בחינה נוספת של התצלומים, זוהה בוודאות הנאשם, גם לפי עדותו של עורך המסדר של רס"ר גדי רושנרז (עמוד 55 שורה 18 ואילך, עומד 57 שורה 27 ועמוד 58 שורה 5).

לגבי מ.שעדותו אמינה בעיניי, התקיימו כל התנאים הסובייקטיביים והאובייקטיביים המאפשרים לקבוע כי הזיהוי אמין. מ ישב ברכב ולאחר מכן ירד ממנו, וראה את התוקפים ממרחק קצר, כשבמקום תאורה, הזיהוי נעשה בפועל במסדר זיהוי תמונות שנערך בהתאם לדיני הראיות ובנוכחות עורך דין מטעם הנאשם וכבר בהודעתו הראשונה הסביר מ כי הוא מכיר את הנאשם מהכפר עובר לאירוע "ראיתי את הפנים שלו מספר פעמים בכפר" (נ/1 א שורה 28). אמנם באשר לתיאור האירוע ניתן למצוא אי התאמות-שאינן מהותיות בגרסת מועתז כפי שנמסרה במשטרה, אך חשוב להזכיר כי כל הנפשות הפועלות חיים יחדיו בכפר ומ הסביר בהודעתו הראשונה כי הוא לא רוצה להשתתף בעימות עם הנאשם "האמת אני לא רוצה בגלל שאני מפחד ממנו יש לי עסק ב...ואני מפחד שיתנכלו לי", גם בהתחשב בחששו זה ומתוך ידיעה כי המתלונן ומ. בני דודים, עדותו אמינה עליי ואני קובע כי מ. זיהה את הנאשם כמי שתקף את המתלונן.

11. לעדותם האמינה של המתלונן ומ. מתווספת עדותו של מ. ר., עד אובייקטיבי שעדותו מחזקת את גרסתם של המתלונן ומ. לפיה הנאשם נכח בזירת האירוע ולא היה בביתו כטענתו. יובהר כי במהלך עדותו בפניי, הוכרז העד כעד עוין, וגם לגביו התרשמתי כי הוא מעדיף שלא להתעמת עם הנאשם או משפחתו בכפרם הקטן. הודעתו מיום 22.5.2013 (ת/20) שהוגשה מכוח סעיף 10א לפקודת הראיות, משקפת לדעתי את מה שראה העד רשוואן בעיניו. עובר לאירוע ישב ר. בבית קפה, הוא ראה את רכב הסובארו ובו המתלונן חולף על פניו ואז ראה את הנאשם זורק אבן לעבר הרכב (ת/20 שורות 19-20), וחשוב להדגיש כי במקרה זה לא היה צורך במסדר זיהוי, כי רשוואן מכיר את הנאשם היטב ואפנה לדרך תיאורו כשנשאל מאיפה הוא מכיר את הנאשם השיב:

"הוא ממשפחת ג.והכינוי שלהם א. ד., אביו פ. והם גרים בצפון הכפר מול מכולת שהאב... הוא בן 20 עד 22... יש לו בראש מצד ימין או שמאל פציעה, כמו פנס שעושים בשיער" (ת/20 החל משורה 31).

תיאור מדויק ונכון, שכולל פרטים מזהים מבחינת ייחוס משפחתי, מקום מגוריו ואפילו סימן מזהה בולט, שניתן היה להבחין בו בשערו של הנאשם במהלך הדיונים. גם כשהוצגה תמונתו של הנאשם לעד במהלך החקירה הוא אישר כי מדובר בח. אותו ראה זורק אבן לעבר ה... (ת/20 שורות 45-47).

אמור מעתה גם אם המתלונן ומ. לא היו מזהים את הנאשם וגם אם לא הייתי מקבל את הזיהוי על ידם כאמין, (וזו לא עמדת), עד אובייקטיבי שמכיר את הנאשם ומשפחתו זיהה את הנאשם בוודאות כמי שנכח במקום, זורק אבן על הרכב בנוכחות העד ואחר כך נראה על ידי העד "משתולל" (ת/20 שורה 36), עדות זו לא רק סותרת

את גרסת האליבי של הנאשם, היא קושרת את הנאשם ישירות לתקיפת המתלונן ולידיו אבן על רכבו במהלך הנסיעה ואזכיר כי אין מחלוקת כי המתלונן הותקף ואין מחלוקת כי רכבו נזוק באותו מעמד, (ראו תמונות הרכב ת/11, תמונות הפגיעה במתלונן ת/12, המסמכים הרפואיים וחוות דעת שמאי ת/16). כך שהמסקנה היחידה המתבקשת, היא כי הנאשם שנראה בוודאות משליך אבן ומשתולל, הוא האחראי לתוצאות מעשיו.

אשוב ואבהיר כי בעדותו בבית משפט, ר. היה מפוחד והוא ניסה לשנות גרסה ו"התפתל", אך על אף כל ההתפתלויות גם בפניי הוא הצביע על הנאשם כאחד הבחורים שנכח במקום ולגרסתו במתכונתה המצומצמת צעק על המתלונן, דבר המפריך את גרסת הנאשם כי בזמן האירוע הוא היה בביתו, (עמוד 49 שורה 12 ואילך).

12. עד נוסף, אף הוא הוכרז כעד עוין משלים את התצרף, ע. ש. אמנם לא זיהה את הנאשם אבל ראה בוודאות את זורקי האבנים ואת התוקפים שתקפו את המתלונן מיד לאחר מכן ולגרסתו במשטרה (ת/38), מדובר באותם אנשים, משמע אם הנאשם זוהה בוודאות ע"י רשוואן כזרק אבן על הרכב, המסקנה מעדותו המשלימה של שהאב כי הנאשם גם תקף לאחר מכן את המתלונן.

גם שהאב, עשה על"י רושם של עד המפחד להעיד במשפט, בשל היותו חלק מכפר קטן בו גרים הנאשם ומשפחתו, בעדותו אישר כי החתימה המופיעה על גבי הודעתו (ת/38) היא חתימתו (עמוד 75 שורות 9-5), בנוסף הוכחה גביית ההודעה ע"י החוקרת פאתן נאסר אלאדין, (עמ' 83 שורות 5-1) ועדיפה על"י גרסת העד שהאב במשטרה מכח סעיף 10א לפקודת הראיות.

עוד יצוין כי להודעות העדים רשוואן ושהאב חיזוקים רבים כנדרש לפי סעיף 10א לפקודת הראיות, לרבות סימני הפגיעה במתלונן וברכב ועדויות המתלונן ומועתז.

13. לסיכום - שוכנעתי מעבר לכל ספק סביר כי המתלונן זיהה את הנאשם בזירת האירוע כמי שזרק על רכבו אבנים ולאחר מכן חבט בפניו באמצעות אבן, חיזוק לעדותו האמינה בדבר זיהויו של הנאשם באירוע ביום 10.5.13 ניתן למצוא בעדותם של מ., ר. ו..

אירוע התקיפה

לאחר שמיעת עדותו האמינה של המתלונן הנתמכת בעדותו של מ., הנני קובע כי הוכחה גרסתו של המתלונן כי במהלך הנסיעה נשמע קול שבדיעבד הסתבר כי מקורו בפגיעת אבן ברכב (ראו תמונות ת/11, עדות מועתז עמ' 36 שורות 14-15, עמ' 37 שורות 24-32 ועדות המתלונן עמ' 16-17). גם זריקתה של אבן שניה הוכחה בפניי, "אבן אשר התרסקה וחלקים ממנה נכנסו מבעד לחלון לתוך הרכב...", (תמונה ת/11ב, עדות המתלונן עמ' 8 שורות 16-19 ועמ' 17 שורות 6-14 ועדות מ. עמ' 38 שורות 1-13). העד רשוואן כמתואר בהודעתו במשטרה (ת/20) ראה את האבן בזמן שפגעה באוטו, (ת/20 עמ' 1 שורה 10, ושורות 24, 26) והעד שהאב ראה אף הוא זריקת אבן לעבר הרכב, (ת/38 שורות 3-5).

14. לאור כל האמור לעיל הוכחה גרסתו של המתלונן לפיה ביום 10.5.2013 במהלך הנסיעה ברכב יחד עם מ. שישב לידו, נזרקו אבנים על הרכב.

עדותו של המתלונן נתמכת גם בחוות דעת השמאי (ת/16 + ת/16ה'), באשר לפגיעות שנפגע הרכב לרבות מיקום הפגיעות.

במאמר מוסגר אבהיר כי בשלב זריקת האבנים, ובוודאי בעת זריקת האבן הראשונה, לא ידעו המתלונן ומ. מיהו הזורק, אך כאמור ה. ו.ש., ראו אף ראו וכפי שצוין לעיל, שילוב עדויותיהם, מצביע על הנאשם כמשליך האבנים ולאחר מכן כתוקף פיסית את המתלונן. בנסיבות אלו אין לייחס חשיבות לשאלה האם המתלונן ראה את הנאשם זורק את האבן השנייה, למרות שגם בעניין זה עדותו אמינה עליי, חשוב לזכור כי עובר לזריקת האבן השנייה, עצר המתלונן את רכבו והחל לתור במבטו בזמן שהוא יושב ברכב, אך לא נוהג, כדי למצוא מה הגורם לקול שנשמע, בהתחשב במרחק הקצר בין מיקום הזורק לרכב ודריכותו של המתלונן, אמינה בעיניי גרסתו כי ראה את הנאשם זורק את האבן השנייה.

15. המתלונן העיד כי לאחר שירד מהרכב, התוקף האחר תפס אותו והנאשם חבט בפניו באמצעות אבן, (עדות המתלונן עמוד 8 שורות 22-24, עמ' 17 וראו גם העימות ת/3 שורות 34-35), גם מ. העיד כי כשהמתלונן ירד מהרכב מיד ניגש אליו הנאשם ותקף אותו (עמ' 39 עדות מ.).

המתלונן ידע רק על פגיעה אחת באמצעות האבן, בכתב האיטום יוחסו לנאשם שתי מכות עם האבן, בראש ובראשונה איני מייחס חשיבות לשאלה זו בשל תוצאות הפגיעה הקשה במתלונן, הוכח כי הנאשם בלבד חבט במתלונן באמצעות אבן בפניו, ממקום הפגיעה הובהל המתלונן לבית חולים, ותוצאות הפגיעה תועדו במסמכים הרפואיים ת/8, איני סבור כי יש לייחס חשיבות לשאלה האם תוצאת אלימותו של הנאשם מקורה במכה אחת או שתיים, בשני המקרים מדובר במעשה אלימות קשה.

אך אוסיף כי עדותו של המתלונן, ממחישה עד כמה לא ניסה להעצים את חלקו של הנאשם והוא סיפר את אשר זכר בפועל, למרות עוצמת הפגיעה הקשה ולמרות שנאמר לו לדבריו ע"י הרופא כי מדובר במספר מכות, ולמרות שמ. ראה שתי מכות הוא ענה את אשר זכר כי קיבל מכה אחת והדבר מחזק את אמינותו.

16. עד ראיה נוסף לתקיפה היה מ., עדותו אמינה בפניי והוא ראה בוודאות שהנאשם מכה במתלונן פעמיים עם אבן (עמוד 40 לפרוטוקול שורה 18), בהתחשב בעוצמת הפגיעה ותוצאותיה, סביר כי המתלונן לאחר הפגיעה הראשונה לא היה מרוכז במתרחש לאחר מכן, המתלונן שתת דם, לגרסת עדים שהיו במקום, מצבו היה קשה והוא לא יכול היה לדבר לאחר הפגיעה בעת שפונה לבית החולים, (להמחשת עוצמת הפגיעה אפנה לתמונות שהוגשו ת/12א' - ת/12ה').

אמנם קיימת סתירה בגרסת מ. באשר למיקומו בעת התקיפה, בהודעתו במשטרה (נ/1א שורות 9-10) טען כי בעת התקיפה היה עדיין ברכב, הוא חזר על דברים דומים בחקירתו הנוספת (נ/1ג, עמ' 2 שורות 26+27),

לעומת זאת בעדותו בבית משפט הוא העיד כי הוא היה מחוץ לרכב כשהמתלונן קיבל את המכה, ולשאלת בית משפט הוא העיד כי ראה את התקיפה לאחר שיצא מהאוטו, וכשנשאל מדוע במשטרה סיפר כי ראה התקיפה כשהיה באוטו השיב שהוא לא יודע, הסנגור ביקש לראות בסתירה זו כפוגעת במהימנותו של מ.. אדגיש כי אני סבור כי האמור לעיל יש בו כדי לפגום באמינותו של מ., שכן כפי שהעיד כל האירוע נמשך מספר שניות, והוא היה בטוח וחד משמעי בעמדתו כי הוא ראה את המכות שנתן הנאשם למתלונן באמצעות אבן.

תוצאות הפגיעה

כתוצאה מההתקיפה (שניכרת היטב בתמונות ת/12 שצולמו בבית החולים סמוך לאחר האירוע ובמסמכים הרפואיים ת/5-ת/10), נגרמולמתלונן שברים מרובים בעצמות הפנים (ראו פרוט במסמך השחרור מבית החולים ת/8), ובכללם שברים בכל קירות ארובת העין שמאל, שבר עמדחיקה פנימה לתוך הגולגולת שלרסיסים מהעצם, ירידה בראייה הודימוםתתרתשתיבעיןשמאל, דימוםתתעכבישיבמוח והגבלהבפתיחתהפה. המתלונן הועבר לבית החולים תל השומר שם עברניתוחרדוקציהפתוחהוקיבוע של השברים ורק ביום 26.5.2013 בחלוף 16 ימים שוחרר מהאשפוז עם הנחיות לטיפול ומעקב. סמני הפגיעה מלווים אותו גם היום והעיוות בפניו ביחד עם צלקת בלטו היטב בעת מתן עדותו.

כתוצאה מפגיעת האבנים נגרמו לרכב נזקים שונים: נזקי פח וצבע בדופן הימני מקדימה ומאחור, בדלת קדמית ימנית, בגג, בפגוש ובמסגרת החלון והגג מצד ימין, שעלות תיקונם 5,117 ש"ח בצירוף מע"מ ובצירוף 3.5% ירידת ערך שערכה 1,971 ש"ח, סכום נזק כולל בשיעור של כ-8,000 ₪.

יצוין כי הרכב בבעלות הורי המתלונן, (ראו חוות דעת שמאי, ת/16 ועדכונה ת/16ה).

חשוב להזכיר כי המתלונן צעיר בן 21, חווה טראומה קשה, הוא נותר עם צלקות קשות בפנים, עם בעיית ראייה בעין השמאלית, והוא עתיד לעבור ניתוחים נוספים בשל החבלות שחבל בו הנאשם, אשר מסיבות שאינן ברורות ומבלי שהיה סכסוך בינו לבין המתלונן החליט לגרום למתלונן סבל רב ופגיעות קשות אשר הותירו את המתלונן במצב קשה.

מהימנות הנאשם וטענת האליבי

17. לאחר שמיעת העדויות, אבהיר כי הנאשם עשה עליו רושם לא אמין בצורה בולטת, במהלך עדותו התברר כי האמת אינה נר לרגליו, עדותו לא הייתה עקבית הוא סתר את עצמו וסתר את עדות אביו, העד היחידי שהובא כדי לחזק את טענת האליבי שלו.

חשוב לציין כבר עתה כי ככל שמדובר בטענת אליבי, שמשמעותה "במקום אחר הייתי" בעת התרחשות העבירה, לאור לוחות הזמנים, לא מדובר בטענת אליבי כלל וכלל, אלא שהעלאתה חשפה את חוסר אמינותו של הנאשם.

18. על פי עובדות כתב האישום האירוע התרחש בסביבות השעה 23:30, (לפי ת/10 המתלונן הגיע לבית

החולים בחדרה בשעה 00:03) ולכן טענת הנאשם כי היה בחתונה בכפר משעה 19:00 עד השעה 22:00 או 22:30 אינה מונעת את אפשרות ביצוע העבירות שבוצעו בסמוך למקום התרחשות החתונה או מקום מגוריו, בחלוף שעה או שעה וחצי.

בחקירתו במשטרה מיום 16.5.13 טען הנאשם: "אני לא עשיתי כלום, הייתי בחתונה, ובשעה עשר וחצי ישנתי" (ת/1 שורה 6), הוא חזר על דברים אלו באותה חקירה ואמר: "שעה עשר וחצי בלילה חזרתי וישנתי בבית" (ת/1 שורה 14), (ראה גם ת/1 שורה 57). גם בעדותו בבית משפט, הנאשם חזר על גרסה זו והעיד כי בסביבות השעה 22:00-22:30 הוא חזר הביתה (עמוד 84 שורות 17-24).

סתירות מהותיות התגלו בעדות הנאשם בכללותה וגם בהשוואתה לגרסת האב, הנאשם העיד כי אביו כעס עליו כשחזר מהחתונה מאחר ולמחרת היום היה צריך ללכת לעבודה, (עמ' 84 שורה 24), הנאשם "שכח", כי החתונה ואירוע התקיפה היו ביום שישי בערב ולגרסת הנאשם ואביו, הנאשם לא עובד בימי שבת, האב מצידו הכחיש בעדותו כי כעס על הנאשם לאחר שובו הביתה וכי כעס זה קשור בהליכתו לעבודה של הנאשם, (עמוד 99 שורות 27-33). עוד יצוין כי הנאשם בעדותו לאחר התפתלויות שונות אישר כי לא עבד ביום שבת שלאחר האירוע, אלא שבחקירתו במשטרה מיום 16.5.13 (ת/1 שורות 17-20) כשנשאל איפה הוא ישן מיום שישי ועד מועד החקירה ענה: "בעבודה" וגם לשאלה זו מסר תשובה סותרת לאחר מכן (שורה 22 לת/1).

ביום 17.5.13 הגיעו שוטרים לביתו של הנאשם בניסיון לאתר אותו ואיש לא היה בבית ולא היה מענה, הסיור נערך בסביבות השעה 00:15 (ת/32), גם בנושא זה הסתבכו הנאשם ואביו בגרסאות שונות וסותרות, האב טען כי הנאשם היה בעבודה בעת ניסיון מסירת ההזמנה לחקירה, הנאשם טען כי ישן בבית, (ראו לעניין זה את הבדלי הגרסאות, עדות האב בעמוד 96 שורה 30-32 ועמ' 97 שורה 24 ואילך אל מול שני המוצגים ת/22 ות/31).

התנהגות הנאשם אשר קיבל הזמנה למשטרה ורק מספר ימים לאחר מכן הגיע לתחנת המשטרה, מעידה כי הנאשם ניסה להתחמק מהמשטרה ורק נאשם שיש לו מה להסתיר מתנהג כך. אפנה לדברי כב' השופט א' שהם:

"...עיון בפסיקה מלמד, כי יש לראות בהימלטות מאימת הדין של חשוד, אשר ידע כי המשטרה מחפשת אחריו, כהתנהגות מפלילה, אשר בכוחה לשמש ראיה נסיבתית כנגדו. עמדה על כך המשנה לנשיא מ' בן-פורת, בצינה כי: "אין צריך לומר, שבריחה והימנעות מהתייצבות, ביודעין שהמשטרה דורשת התייצבותו של פלוני, מטילות על אותו אדם חשד כבד. זו התנהגות מפלילה, אשר, אם לא נמצא לה הסבר מניח את הדעת, יכולה לשמש אפילו ראיה נסיבתית, בצד ראיות אחרות, לביסוס ההרשעה" ע"פ 3953/10 וע"פ 3834/10 לוי נ' מדינת ישראל, מיום 6.3.2013.

19. נושא נוסף שמשליך על מהימנותו של הנאשם הוא היכרותו עם אחמד, שנטען כי היה שותפו של הנאשם במועד האירוע.

הנאשם מסר עדויות סותרות באשר להיכרותו עם אחמד, פעם אמר שאינו מכיר אותו, פעם אמר שמכיר אותו והכול כדי להרחיק עצמו מכל דבר הקושר אותו לאירוע או כדי להגן על שותפו לעבירות, (עמוד 93 שורה 29 ואילך ות/2 שורות 30-33 תמלול חקירת הנאשם ת/2, עמ' 5 שורה 37 עד עמ' 7 שורה 6, ות/1 עמ' 2 שורות 39+40). בהנחה שהשתתפות הנאשם בחתונה חשובה להגנתו, הייתי מצפה כטענת המאשימה כי מחתונה בה נכחו כ- 2000 איש, יובא להעיד למצער עד אחד שראה את הנאשם במקום. הנאשם לראשונה בבית משפט טען כי בזמן שהיה בחתונה שוחח בטלפון הסלולרי עם חברתו, ראיות לתמיכה בטענה זו לא הובאו, למרות שהן קלות להשגה (אולי משום שבמשטרה טען כי לא שוחח בפלאפון באותו מועד, ראה ת/3 תמלול חקירת הנאשם מיום 27.5.13 עמ' 7 שורה 39 ואילך).

20. לסיכום, הנאשם לא שכנע אותי בעדותו הבלתי מהימנה כי לא פגע במתלונן ביום 10.5.2013 סמוך לשעה 23:30, עדות המתלונן אמינה ועדיפה במלואה על גרסאותיו השונות של הנאשם.

הגנה מן הצדק

21. בישיבת הטיעונים לעונש, ב"כ הנאשם העלה לראשונה טענת הגנה מן הצדק, בה טען כי הגשת כתב האישום נגד הנאשם בלבד מהווה אפליה אסורה, מנוגדת לכללי הצדק, שכן לא יתכן כי שניים ששותפים באופן מלא לפי גרסת המאשימה, לא יואשמו יחדיו. העובדה כי נגד אחמד שנכח לכאורה עם הנאשם לא הוגש כתב אישום מהווה לטענתו אכיפה בררנית.

ב"כ המאשימה בתשובתו טען כי במהלך שמיעת העדויות לא הייתה ידועה הטענה והעדים לא נחקרו בנושא ולכן ראוי היה להעלות טענה זו לפני שמיעת הראיות, הוא הוסיף כי המצב הראייתי לגבי א. ג'. היה גרוע משמעותית מהמצב הראייתי לגבי הנאשם ולכן לא מדובר באכיפה בררנית או פעולה משיקולים זרים.

22. מקובלת עליי טענת ב"כ המאשימה כי מוטב היה להעלות הטענה בשלב מוקדם יותר וכך היה ניתן לבחון אותה במהלך חקירת העדים השונים, למרות שאין מניעה מבחינתי להעלות הטענה גם בשלב זה.

ראו לענין זה פסק דינו של כב' השופט נ' הנדל:

"נקודה נוספת עניינה עיתוי העלאת טענת ההגנה מן הצדק והכרעה בה. לא מן הנמנע כי טענת ההגנה מן הצדק תתעורר לראשונה במהלך בירור המשפט ולא בשלב המקדמי. במצב כזה, לא הייתי שולל את הטענה רק מפני שלא הועלתה בשלב המקדמי של ההליך" רע"פ 1201/12 ורע"פ 7589/12 קטיעי נגד מדינת ישראל (9.1.2014).

23. לאחר בחינת טענות הצדדים, לא מצאתי כל פגם בהגשת כתב האישום נגד הנאשם בלבד, למצער בשלב זה ואפנה בענין זה להחלטתו של כב' השופט ס' ג'ובראן:

"באשר לטענותיו של העורר לאפליה בינו ובין מעורבים אחרים בפרשה. התערבות בשיקול דעת עמוד 12

של התביעה בהגשת כתבי אישום, תעשה במשורה, ורק במקרים חריגים. עוד אציין כי אכיפה חלקית, שזו טענתו של העורר למעשה, אינה תמיד אכיפה בררנית ומפלה (ראו: ע"פ 3125/07 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקאות 35-37 לפסק דיני והאסמכתאות שם (4.8.2008)), "בש"פ 1094/14 פלוני נגד מדינת ישראל (20.2.2014).

24. אזכיר כי למאשימה שיקול דעת בהתאם לראיות הנמצאות בידה באשר לפתיחת ההליך הפלילי.

כפי שנותח לעיל, נגד הנאשם יש ראיות המצביעות מעבר לכל ספק כי ביצע את המיוחס לו ולכן היה מקום להגיש כתב אישום נגדו. אין בפניי את מלוא היריעה באשר לראיות נגד השותף האחר (אזכיר כי תיק החקירה לא הוגש כראיה) ולכן אין בפניי את מלוא הנתונים כדי לבחון האם מדובר בהתנהגות שונה במקרים זהים, כך למשל למדתי לראשונה בשלב הסיכומים מפי ב"כ המאשימה, כי היו בעיות בזיהוי של אחמד השותף, בין השאר כי יש לו אח שדומה לו וכי העדים התקשו לזהותו, להבדיל מזיהוי הנאשם.

ההגנה מן הצדק נועדה לשמש רק במקרים חריגים ונדירים, ולא כל פגם יוכל לבססה. היא מתקיימת רק במקרה בו קיומו של ההליך הפלילי פוגע באופן ממשי בתחושת הצדק וההגינות ואין זה המקרה ובוודאי שלאור ראיות חד משמעיות שהוצגו, אין לבטל את כתב האישום נגד הנאשם ולכן דין הטענה להידחות.

העבירות השונות

25. עבירת סיכון חיי אנשים במזיד בנתיב תחבורה- סעיף 332(3) לחוק קובע בין השאר כך:

"332. העושה אחת מאלה, בכוונה לפגוע בנוסע בנתיב תחבורה או כלי תחבורה או לסכן את בטיחותו, דינו - מאסר עשרים שנים:
(3)...זורק דבר אל אדם שעל נתיב התחבורה או כלי התחבורה...".

מדובר בעבירה התנהגותית, לה נדרש יסוד נפשי מיוחד של מטרה, אך לא במובן של שאיפה לפגוע בנוסע או לסכן את בטיחותו, אלא די "ביסוד נפשי של צפייה ברמה קרובה לוודאות לאפשרות התרחשות הפגיעה", והנימוק לכך "השמירה על שלמות גופו, חייו ובטיחותו של האדם היא ערך עליון המצדיק הגנה מפני פגיעה לא רק כאשר לעושה המעשה המטרה להשיג את היעד האסור, אלא גם מקום שהוא צופה כאפשרות קרובה לוודאי את התממשות המטרה האסורה, ואפילו לא רצה בה...". ע"פ 217/04 אלקורעאן נ' מדינת ישראל (29.6.05),

יצוין כי באותו מקרה דובר על סעיף 332(2) אך אין הבדל בין הסעיפים בשאלה זו של היסוד הנפשי.

עוד אציין כי צודק ב"כ המאשימה בטעונו כי למהירות הרכב אין חשיבות במקרה זה כפי שנקבע ע"י כב' הש' ג' בר

"עבירה זו עשויה להתבצע גם כאשר הרכב מצוי בעמידה, ובמיוחד כאשר המדובר בעמידה רגעית בשל עצירה בפני תמרור או מסיבה אחרת. גם בעת עצירה כאמור מצוי הרכב בנתיב תחבורה, ופגיעה בו עלולה לסכן את נוסעיו, או במישרין או בעקיפין, כגון על-ידי איבוד עשתונות מצד הנהג", ע"פ 3959/02 כהן נגד מדינת ישראל.

לעניין זה הוכחו היסוד העובדתי והנפשי של העבירה. הנאשם זרק אבנים על רכב נוסע בנתיב תחבורה מתוך כוונה לפגוע ברכב ובנוסעיו, האבן הראשונה אילצה את המתלונן לעצור, האבן השנייה התרסקה וחלקים ממנה נכנסו מבעד לחלון שהיה פתוח, הנאשם צפה כאפשרות קרובה לוודאי את התממשות המטרה האסורה, פגיעה במתלונן ובמועתזו וסיכונם. ב"כ הנאשם מוסיף כי לא נטען שהמכה סיכנה באופן כל שהוא את הנסיעה, פגיעה בנהג, או גרמה לו להסיט את הרכב, די בעיון בפגיעה בה נפגע הרכב, בחוות דעת השמאי, ובתמונות שהוצגו כדי להצביע על פגיעות בעוצמה עד כדי השארת סימנים בולטים על מעטפת הרכב, במקומות שונים, ופגיעות אלו מצביעות על הסכנה שנשקפה מזריקת האבנים על הרכב ויכולת הפגיעה והסיכון למתלונן ולמועתזו.

לסיכום-היסודות העובדתיים של עבירה זו הוכחו מעל לספק סביר, כפי שציינתי לעיל הוכח כי הנאשם זרק אבנים על רכבו של המתלונן והוכח כי הייתה לו כוונה לפגוע ברכב. שתי אבנים פגעו ישירות ברכב וגרמו בו לנזקים (ראו תמונות ת/11 וחוות דעת שמאי ת/16). מהתנהגות זו ניתן להסיק את כוונת הנאשם ולקבוע כי התקיים גם היסוד הנפשי הדרוש לצורך הרשעתו בעבירה זו וכך אני עושה.

26. לנאשם מיוחסת גם עבירה של גרימת חבלה בכוונה מחמירה, עבירה לפי סעיף 329(א)(1) לחוק העונשין הקובע:

"העושה אחת מאלה בכוונה להטיל באדם נכות או מום, או לגרום לו חבלה חמורה, ... דינו - מאסר עשרים שנים: (1) פוצע אדם או גורם לו חבלה חמורה, שלא כדין".

היסודות העובדתיים של העבירה הוכחו מעבר לספק סביר, המתלונן לאחר שהותקף ע"י הנאשם הובהל למרכז הרפואי כשהוא במצב קשה, פאדי אשר פינה אותו ממקום האירוע העיד כי מצבו היה קשה והמתלונן לא יכל לדבר (ראו תמונות המתלונן שצולמו ע"י אביו, תמונות שצולמו לפני הניתוח - ת/12א' - ת/12ה'). די בעיון באותן תמונות על מנת להמחיש את עוצמת הפגיעה הקשה במתלונן. בבית החולים בוצעה בדיקת CT בראשו בה נמצאו שברים מרובים בפנים וארובת עין שמאל, כמתואר במפורט בת/6 עמ' 2. ממצאים אלו מעידים על חבלה חמורה כהגדרתה בסעיף 34כד' לחוק. החבלות מראות עד כמה היתה החבטה שחבט הנאשם במתלונן חזקה. ראוי לציין כי לשם הרשעה בעבירה זו אין חובה כי תגרם נכות לצמיתות ודי בכך שעלולה להיגרם נכות שכזו (ראו פסק דינו של כב' השופט יורם דנציגר בע"פ 4277/12 וע"פ 4283/12 בכוראשווילי נגד מדינת ישראל (28.7.2013)).

באשר ליסוד הנפשי אפנה לפסק דינו של כב' השופט אליקים רובינשטיין:

"על מנת להרשיע אדם בעבירה לפי סעיף 329 (א)(1) לחוק העונשין נדרש להוכיח כי הפגיעה בוצעה מתוך כוונה לגרום חבלה חמורה; "יסוד הכוונה המיוחדת... מתייחס להלך רוחו של

המערער בעת ביצוע העבירה, ולא לרכיב התוצאה, וניתן ללמוד על הלך הרוח מתוך הנסיבות" (ע"פ 8871/05 שנגלופ נ' מדינת ישראל (לא פורסם), פסקה 6, (השופט נאור)). מעבר לכך על הכוונה לגרום לחבלה חמורה ניתן ללמוד מחזקת הכוונה, שלפיה בני אדם מודעים לתוצאה הטבעית של פעולותיהם (ע"פ 10423/07 מדינת ישראל נ' סיטרין (לא פורסם), פסקה 10).
בנדון דידן, דומה כי ההכרעה בסוגיה זו אינה מורכבת, ואין צורך להכביר מלים. המערערים תקפו את הנפגע בעודו הוא שרוע על הרצפה באגרופים, בבעיטות ובגליל מתכת. פעם אחר פעם אחר פעם. ברי, כי אכזריות התקיפה, הימשכותה, עוצמתה ותוצאותיה מעידים על כוונתם לכל הפחות להטיל בנפגע מום" ע"פ 1706/10 וע"פ 1993/10 טגאפו נגד מדינת ישראל (31.1.2011).

וראו גם פסק דינו של כב' השופט א' א' לוי:

"חבלה בכוונה מחמירה, ... באשר ליסוד הנפשי, מדובר בעבירה הדורשת הוכחתה של כוונה מיוחדת "להטיל באדם נכות או מום, או לגרום לו חבלה חמורה". כוונה זו נלמדת, כמו מאליה, ממעשיהם החמורים והקשים של המערערים - וזאת בהתאם לחזקת הכוונה הנוהגת, לפיה בני אדם המבצעים פעולה מודעים לרוב לטיב הפיזי של מעשיהם ובכלל זה לתוצאות הטבעיות הנובעות מהם (ע"פ 8871/05 שנגלופ נ' מדינת ישראל פסקה 6 (טרם פורסם, 12.3.2007)).
אדם המכה בחוזקה בראשו של אחר באמצעות חפץ קשה כאבן או אגרופן, לא יכול שלא להיות מודע לפחות לאפשרות כי מעשיו עלולים לגרום חבלה קשה" ע"פ 3293/09 חטיב נגד מדינת ישראל (15.10.2009)

הנאשם היה צריך לדעת ולצפות את התוצאות הטבעיות של מעשיו, מכה בחוזקה בפניו של המתלונן באמצעות אבן, מחייבת צפייה כי מעשה כאמור יש בו כדי להסב חבלה חמורה כפי שאירע בפועל, הנאשם ביצע סדרת מעשים חמורים, החל מזריקת האבנים וכלה בהכאת המתלונן בחוזקה בפניו באבן, כוונתו של הנאשם מתבטאת גם בעובדה שהוא המשיך לבצע את זממו, הוא יכול היה לאחר זריקת האבנים לברוח אך כוונתו הייתה לפגוע במתלונן, ולכן משנעצר הרכב והמתלונן יצא מרכבו, הוא פגע בו קשות בפניו, פגיעה אשר הפילה את המתלונן לרצפה ונכון להיום הותירה את המתלונן עם צלקות משמעותיות בפניו, וכן עם מגבלות ראייה בעין השמאלית בעקבות החבטה הקשה. ואזכיר כי מדובר בבחור בן 21 שהוא בתחילת דרכו.

מיקום הפגיעה, עוצמתה והחפץ בו עשה שימוש הנאשם והתנהגותו לאורך כל האירוע מחייבים את המסקנה כי התקיימה הכוונה המיוחדת הדרושה לשם הרשעה בעבירה של גרימת חבלה בכוונה מחמירה לפי סעיף 329(א)(1) לחוק וביחד עם היסודות העובדתיים שהוכחו אף הם מעבר לספק סביר הרי שאני מרשיע את הנאשם בביצוע עבירה זו.

27. עבירת חבלה במזיד, סעיף 413 לחוק העונשין קובע:

"413ה. ההורס או פוגע במזיד ברכב או בחלק ממנו, דינו - מאסר חמש שנים."

28. בעניין עבירה זו אפנה לדברי הנשיא א' ברק (כתוארו אז):

"...העבירה הקבועה בסעיף 413 היא עבירה תוצאה של פגיעה ברכב, או בחלק ממנו, או הריסתו. היסוד הנפשי בעבירה הוא "במזיד". הביטוי "במזיד" הוגדר בסעיף 90א(1), הקובע: "'זדון' או 'מזיד' - יהיה היסוד הנפשי הדרוש להתהוות העבירה - מודעות כאמור בסעיף 20(א) רישה, ולענין תוצאת המעשה הנמנית עם פרטי העבירה - גם פיזיות". היסוד הנפשי הנדרש לקיום העבירה לפי סעיף 413ה,

עמוד 15

הנו אפוא, מודעות לאפשרות גרימת התוצאה (סעיף 20(א) לחוק), ופיזיות ביחס לאותה תוצאה...עיון בפסיקה מלמד כי, ברגיל, הרשעה בעבירה זו לוותה במעשים אחרים שעניינם, בדרך כלל, גניבת רכב ולעיתים מעשים שכוונו ישירות לפגיעה ברכב כגון ידוי אבנים והצתות רכב..." ע"פ 217/04 אלקורעאן נ' מדינת ישראל (29.6.05).

הוכח כי הנאשם פגע באמצעות אבנים ברכב, סימני הפגיעה ניכרים בתמונות ובחוות דעת השמאי, ומעוצמת הפגיעות, היקפן והמרחק הקצר שבין הרכב לבין הנאשם-זורק האבנים, ניתן ללמוד גם על היסוד הנפשי, מודעות לאפשרות גרימת התוצאה, פגיעה ברכב, תוצאה שהתרחשה בפועל ולכן הוכחו היסודות העובדתיים והנפשיים גם של עבירה זו.

סיכום

29. הוכח מעבר לספק סביר כי הנאשם ביום 10.5.13 זרק אבנים על רכבו של המתלונן במהלך נסיעתו וכן פצע את המתלונן באבן וגרם לו חבלות חמורות בפניו לרבות שברים ופגע ברכבו של המתלונן, בדרך של השלכת האבנים עליו.

30. לאור כל האמור לעיל אני מרשיע את הנאשם בעבירות המיוחסות לו בכתב האישום, עבירות של סיכון חיי אנשים במזיד בנתיב תחבורה לפי סעיף 332(3) + סעיף 29 לחוק העונשין, חבלה בכוונה מחמירה לפי סעיף 329(א)(1) לחוק העונשין, וחבלה במזיד לפי סעיף 413 + סעיף 29 לחוק העונשין.

ניתנה היום, כ"ז אדר תשע"ד, 27 פברואר 2014, במעמד ב"כ המאשימה עו"ד גב' יעל ויסהוף, הסנגור עו"ד אבנון והנאשם באמצעות הליווי.